

Гай мовчить, в снігу зимовий ранок,
Я під'їхав тихо на коні, —
Вийшла ти на мармуровий ганок,
Усміхнулась радісно мені.
І поправила ти біле футро
Рухами царівен і княгинь,
І з рожевої долоні цукор
Брав руками обережний кінь.
Ти була — мов та зимова квітка,
А над парком ранок червонів...
О дозволь, дозволь мені хоч зрідка
Пестощі таких чарівних снів...